

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Poruka

U drevnoj poeziji Kajrelije mesec je poznat kao Oko. Kada je Oko širom otvoreno, njegovo budno prisustvo zastrašuje zlo – ili podstiče ludilo u onima koji pod njegovim pogledom učine nedelo. Zatvoreno, samo sa beličastim rascepom koji označava njegovo usnulo prisustvo, Oko pušta i dobra i loša skrivena dela da prođu neprimećeno.

Pogledavši u mesec, Seri se suvo osmehnu. Tajni ljubavnici ovu menu Oka, uski prorez, najviše vole, ali on ne žuri kroz gradske senke na takav sastanak. Njegova namera je mračnije prirode.

Međutim, da li su njegova dela dobra ili loša, bilo mu je teško da odredi. Ljudi koje lovi zaslužili su ono što im sleduje, ali Seri je sumnjao da postoji dublje značenje posla koji je obavljao po nalogu, pored toga da samo smanji broj ubistava koja more grad poslednjih par godina. Ne zna sve o tom prljavom poslu – u to je siguran – ali verovatno zna više od bilo koga drugog u gradu. Dok je hodao, razmatrao je šta sve zna. Saznao je da ova ubistva nije izvršio jedan čovek, već čitav niz ljudi. Takođe je primetio da su svi ti ljudi bili iz istog naroda: sačakanaskog. Najbitnije je, međutim, što zna da su svi bili čarobnjaci.

Koliko je Seri znao, u Gildi nema Sačakanaca.

Ako su Lopovi svesni toga, dobro skrivaju to znanje. Setio se sastanka Lopova kome je prisustvovao pre dve godine. Vođama labavo ujedinjenih grupa podzemlja Serijeva ponuda da pronađe i zaustavi ubicu izgledala je zabavno. Oni koji su podmuklo pitali zašto Seri posle toliko vremena nije uspeo, možda su pretpostavljali da postoji samo jedan ubica, ili su možda želeli da on misli da je to sve što oni znaju.

Svaki put kada bi se Seri obračunao sa jednim od ubica, drugi bi započeo svoj jezivi posao. Nažalost, zbog toga je Lopovima izgledalo da Seri ne uspeva u svom zadatku. Sve što je mogao da uradi bilo je da izbegne njihova pitanja i nada se da će njegov uspeh u drugim poslovima podzemnog sveta to nadoknaditi.

Iz mračnog četvrtastog dovratka izroni obličje krupnog čoveka. Svetlost udaljenih lampi otkri sumorno, poznato lice. Gol jednom klimnu, a onda pođe uz Serija. Stigavši do raskršća pet puteva, oni se približiše zgradi u obliku klina. Kako su kročili kroz otvorena vrata, Seri oseti teški miris znoja, bola i hrane. Bilo je rano večer i bol-kuća je bila puna. On priđe mestu za pultom, gde Gol naruči dve krigle bola i jelo od slanih krotova.

Gol pojede pola mahuna pre nego što je progovorio.

„Pozadi. Odblesak prstena. Šta kažeš, sine?“

Seri i Gol su se često pretvarali da su otac i sin kada ne bi želeli da otkriju svoj pravi identitet – što su veoma često činili u poslednje vreme kada su na javnom mestu. Seri je samo nekoliko godina mlađi od Gola, ali zbog njegove sitne građe i dečaćkog lica često bi pomislili da je mlađić. Sačekao je par minuta, a onda je pustio pogled da mu odluta do zadnjeg dela bol-kuće.

Iako je u prostoriji bila gužva, bilo je lako ugledati čoveka koga je Gol naznačio. Njegovo osobeno široko, smeđe sačakansko lice odudaralo je od bleđih kajreljanskih, i takođe je pažljivo osmatrao gomilu. Pogledavši u njegove prste, Seri primeti odsjaj crvenog u mutnom srebru prstena. Skrenuo je pogled.

„Šta misliš?“ promrmlja Gol.

Seri podiže svoju kriglu i napravi se kao da uzima gutljaj bola. „Previše frke za nas, tata. Ostavimo ga nekom drugom.“

Zabrudavši u odgovor, Gol iskapi svoju kriglu i spusti je. Seri pođe napolje za njim. Nekoliko ulica od bol-kuće, on posegnu u svoj kaput, izvuče tri bakrenjaka i tutnu ih u Golovu krupnu šaku. Krupni čovek uzdahnu i ode.

Seri se šeretski nasmeši, a onda se pognu i otvori rešetku ugrađenu u obližnji zid. Nekom strancu Gol bi izgledao potpuno miran u bilo kojoj situaciji. Ali Seri je poznavao taj uzdah. Gol je bio uplašen – a imao je i dobar razlog za to. Svaki čovek, žena i dete u stračarniku bili su u opasnosti dokle god su ove ubice u blizini.

Seri se uvuče iza rešetke u hodnik. Tri novčića koja je dao Golu plaćice trojici uličnih mangupa da prenesu poruku – tri mangupa u slučaju da poruka bude izgubljena ili zakasnela. Primaoci su nekakve zanatlije, koji će poruku proslediti preko gradskog stražara, kurira ili obučениh životinja. Svaki muškarac ili žena na putu poruke neće znati ništa o značenju koje se krije iza sadržaja ili lozinki koje su im date. Samo će čovek na njenom konačnom odredištu razumeti njihovo značenje.

Kada to bude učinio, lov će ponovo početi.

Napustivši učionicu, Sonea se polako zaputila niz prepun, bučni glavni hodnik Univerziteta. Obično nije obraćala previše pažnje na grimase ostalih polaznika, ali danas je drugačije.

Danas je godinu dana od Izazova, pomislila je. Cela godina od kada sam se borila sa Reginom u Areni, i toliko toga se promenilo.

Većina polaznika se okupila u grupice od dvoje ili više i išli su ka zadnjem stepeništu i obedovaonici. Nekoliko devojaka se zadržalo kod vrata učionice, govoreći zavereničkim šapatima. Na daljem kraju hodnika učitelj je izašao iz učionice, u pratnji dvojice polaznika koji su nosili velike kutije.

Sonea je posmatrala lica nekolicine polaznika koji su je primetili. Niko nije piljio u nju ili je gledao sa visine. Neki od onih sa prve godine zurili su u inkal na njenom rukavu – simbol koji ju je označavao kao omiljenog polaznika Visokog gospodara – a onda bi brzo skrenuli pogled.

Stigavši do kraja hodnika, zaputila se niz elegantno, magijom načinjeno stepenište Ulazne dvorane. Njene čizme pravile tihi zvuk, nalik na zvonu po nitima. Dvorana je odjeknula kako se još zvonkih koraka pridružilo njenim. Podigavši, ugledala je tri polaznika kako se penju ka njoj i osetila kako joj se jeza spušta niz kičmu.

Polaznik u sredini trojke je Regin. Pored njega su njegova dva najbliža prijatelja, Kano i Alend. Smirenog lica, nastavila je da silazi. Kada ju je Regin primetio, njegov osmeh iščeznu. Pogled mu se susretnuo s njenim, a onda ga je skrenuo dok su se mimoilazili.

Osvrnula se i tiho uzdahnula od olakšanja. Od Izazova, svaki susret je bio ovakav. Regin je imao držanje otmenog i ponositog gubitnika, a ona mu je to dopustila. Pružilo bi joj zadovoljstvo da mu natrljava poraz

na nos, ali je sigurna da bi on smislio neki prikriveni i suptilniji način da joj se osveti ako bi to učinila. Bolje je da ignorišu jedno drugo.

Ali pobjeda nad Reginom je učinila više od prestanka da je maltretira. Izgledalo je da je zadobila poštovanje ostalih polaznika i većine učitelja. Sada nije bila samo devojka iz stražarnika, čije su se moći prvi put ispoljile u napadu na Gildu tokom godišnjeg Pročišćenja grada od skitnica i zločinaca. Setivši se tog dana, ona se žalosno osmehnu. *Bila sam jednako iznenađena, kao i oni, što sam upotrebila magiju.*

Niti su je zapamtili kao „odmetnika“ koji je izbegao hvatanje sklopivši dogovor sa Lopovima. *U tom trenutku je izgledalo kao dobra ideja, pomisli ona. Verovala sam da Gilda želi da me ubije. Ipak, oni nikada nisu obučavali nekog izvan Kuća. Mada, nije donelo dobra Lopovima. Nikada nisam mogla da kontrolišem moći dovoljno dobro da im budem od koristi.*

Takođe, više nisu mislili o njoj kao o strancu koji je doveo do pada lorda Ferguna, iako su joj neki i dalje zamerali zbog toga. *Pa, nije trebalo da zatvori Serija i preti da će ga ubiti, da bi me primorao da saradujem u njegovim planovima. Želeo je da ubedi Gildu da se nižim staležima ljudi ne može dozvoliti magija, ali umesto toga je dokazao da ne treba dozvoliti magiju nekim čarobnjacima.*

Pomislivši ponovo na polaznike u hodniku, Sonea se osmehnu. Po njihovoj opreznj radoznalosti pretpostavila je da je prva stvar koje su se setili u vezi s njom to kako je lako pobedila na Izazovu. Pitali su se koliko moćna će tek postati. Verovala je da je se čak i neki od učitelja pomalo plaše.

Sišavši sa stepenica, Sonea prođe kroz Ulaznu dvoranu i dođe do otvorenih vrata Univerziteta. Stojeći na pragu, pogledala je sivu jednospratnicu na obodu bašte i osetila kako joj osmeh iščezava.

Godinu dana od Izazova, ali neke stvari se nisu promenile.

Uprkos tome što je zadobila poštovanje polaznika, još nije imala bliških prijatelja. Nije u pitanju bilo to što su je se svi plašili – ili njenog pokrovitelja. Nekolicina polaznika se nakon Izazova potrudila da je uključi u svoje razgovore. Ali, iako je rado razgovarala s njima tokom časova ili odmora, uvek bi odbijala pozive da im se pridruži izvan časova.

Uzdahnula je i zaputila se niza stepenice Univerziteta. Svaki prijatelj koga bi stekla, samo bi bio još jedno oruđe koje bi visoki gospodar mogao da upotrebi protiv nje. Ako joj se ikada bude ukazala prilika da

razotkrije pred Gildom njegove zločine, našli bi se u opasnosti svi do kojih joj je stalo. Nema smisla davati Akarinu veći izbor žrtava.

Sonea se priseti noći, sada pre više od dve i po godine, kada se ušunjala u Gildu sa svojim prijateljem Serijem. Iako je mislila da je Gilda želi mrtvu, rizik je izgledao vredan preduzimanja. Nije mogla da kontroliše svoje moći, što ju je učinilo beskorisnom za Lopove, a Seri se nadao da bi mogla da nauči posmatrajući čarobnjake.

Kasno te večeri, nakon što je videla mnogo stvari koje su je fascinirale, prišla je sivoj zgradi izdvojenoj od ostalih. Vireći u podzemnu prostoriju kroz ventilacionu rešetku, prisustvovala je čudnoj magiji koju je izvodio čarobnjak u crnoj odori...

Čarobnjak je izvadio blistavi bodež i pogledao u slugu.

„Borba me je oslabila“, rekao je. „Potrebna mi je tvoja snaga.“

Spustivši se na jedno koleno, sluga mu je ponudio ruku. Visoki gospodar je prešao sečivom preko čovekove kože, a zatim stavio šaku na ranu...

...tada je iskusila čudan osećaj, kao da insekti podrhtavaju u njenim ušima.

Prisećajući se, Sonea zadrhta. Nije razumela šta je videla te večeri, a toliko toga se dogodilo nakon toga, da je pokušala da zaboravi. Njene moći su postale tako opasne da su je Lopovi predali Gildi i otkrila je da čarobnjaci ne žele da je ubiju; odlučili su da im se ona pridruži. Tada je gospodar Fergun zarobio Serija i ucenom je naterao da saraduje sa njim. Međutim, ratnikovi planovi su se izjalovili kada je Seri pronađen utamničen ispod Univerziteta, a Sonea je pristala na čitanje istine koje je obavio upravitelj Lorlen da bi dokazao da je Fergun njome manipulirao. Tek tokom ovog čitanja uma njeno sećanje na čarobnjaka u crnoj odori iz te podzemne prostorije u potpunosti se vratilo.

Lorlen je prepoznao čarobnjaka kao svog prijatelja Akarina, visokog gospodara Gilde. Takođe je prepoznao zabranjeni ritual crne magije.

Zahvaljujući Lorlenovom umu, Sonea je shvatila za šta je crni čarobnjak sposoban. Koristeći zabranjenu veštinu, Akarin je uspeo da dobije snagu daleko iznad svojih prirodnih granica. Bilo je poznato da je visoki gospodar sam po sebi neobično moćan, ali kao crni čarobnjak bio bi toliko moćan da je Lorlen smatrao da ga čak ni udružena snaga Gilde ne može poraziti.

Lorlen je zato odlučio da sukob sa visokim gospodarom ne dolazi u obzir. Zločin mora da ostane tajna, dok se ne pronade način da se bezbedno obračunaju sa Akarinom. Samo je Rotenu, čarobnjaku koji je bio Sonein pokrovitelj, bilo dozvoljeno da zna istinu – bilo je verovatno da bi tokom podučavanja video njeno sećanje na Akarina i sam saznao istinu.

Pri pomisli na Rotena, ona oseti nalet tuge, praćen tupim besom. Roten je bio više od njenog pokrovitelja i učitelja; bio joj je kao otac. Nije bila sigurna da li bi izdržala Reginovo maltretiranje bez Rotenove podrške i pomoći. Zbog svog truda, istrpeo je posledice zlobnih glasina koje je Regin začeo govoreći da je Rotenovo pokroviteljstvo zadobila u zamenu za usluge u krevetu.

A tada, baš kada je izgledalo da su ogovaranja i sumnje zamrle, sve se promenilo. Akarin je došao u Rotenovu sobu da im kaže da je otkrio da znaju za njegovu tajnu. Pročitao je Lorlenov um, i želeo da pročita i njihove. Znajući da je Akarin previše moćan da bi se protiv njega borili, nisu se usudili da odbiju. Sećala se kako je nakon toga Akarin koračao prostorijom.

„Oboje biste me razotkrili da možete“, rekao je. Čutao je neko vreme, a onda se okrenuo ka njima. „Zatražiću pokroviteljstvo nad Soneom. Ona će osigurati tvoje ćutanje. Dok je moja, nikada niko od tebe neće saznati da koristim crnu magiju.“ Pogled mu je pao na Soneu. „A Rotenova dobrobit će mi biti garancija da ćeš ti sarađivati.“

Sonea kroči na stazu do Rezidencije visokog gospodara. Taj susret bio je tako davan da joj se činilo da se to dogodilo nekome drugome, ili liku u priči koju je čula. Sada je već godinu i po dana Akarinova štice-nica i nije bilo toliko loše kao što se pribojavala da će biti. Nije je koristio kao izvor dodatne moći, niti pokušao da je uvuče u svoje zle navike. Osim raskošnih večera koje je imala sa njim svakog prvodana uveče, retko ga je uopšte i viđala. Ali kada i jesu razgovarali, bilo je to samo o njenoj obuci na Univerzitetu.

Osım te jedne večeri, pomislila je.

Usporila je korak dok se prisećala. Pre mnogo meseci, vraćajući se sa časova, čula je glasnu buku i povike kako dopiru ispod Rezidencije. Spustivši se stepenicama do podzemne prostorije, videla je kako Akarin crnom magijom ubija čoveka. Tvrdio je da je taj čovek sačakanski ubica, poslat da ga ubije.

„Zašto ste ga ubili?“ pitala je. „Zašto ga niste predali Gildi?“

„Zato što, kao što si nesumnjivo pomislila, on i njegov soj znaju o meni mnogo stvari za koje ne bih voleo da Gilda zna. Mogu da ti kažem samo ovo: Sačakanci i dalje mrze Gildu, ali nas se i plaše. Povremeno pošalju jednog od ovih da me proba.“

Sonea je znala o susedu Kajrelije isto koliko i bilo koji drugi polaznik na trećoj godini. Svi polaznici su izučavali rat između Sačakanskog carstva i kajrelijanskih čarobnjaka. Učili su ih da su Kajrelijanci dobili rat sačinivši Gildu i deleći magijsko znanje. Sedam vekova kasnije Sačakansko carstvo je gotovo nestalo, a veći deo Sačake je ostao pustara.

Kada bi pomislila na to, nije bilo teško verovati da Sačakanci i dalje mrze Gildu. Ovo je, takođe, verovatno bio i razlog zašto Sačaka nije član Savezničkih zemalja. Za razliku od Kajrelije, Elajna, Vin, Lonmara i Lana, Sačaka nije bila obavezana dogovorom da sve čarobnjake mora učiti i nadgledati Gilda. Bilo je moguće da čarobnjaci postoje u Sačaki, iako je sumnjala da su dobro obučeni.

Kada bi *zaista* bili pretnja, Gilda bi sigurno znala za to. Sonea se namršti. Možda neki čarobnjaci *i jesu* znali. Možda je to bila tajna poznata samo višim čarobnjacima i kralju. Kralj ne bi želeo da obični ljudi brinu oko postojanja sačakanskih čarobnjaka – osim ako Sačakanci ne bi postali ozbiljna pretnja, naravno.

Da li su ove ubice bile dovoljna pretnja? Odmahnula je glavom. Povremeni ubica koji bi bio poslat da ubije visokog gospodara nije bio ozbiljan problem ako bi on mogao prilično lako da se odbrani.

Usporila je korak. Možda je jedini razlog zbog čega je Akarin i mogao da se odbrani bilo to što se ojačao crnom magijom. Srce joj poskoči. To bi značilo da su ubice zastrašujuće snažne. Akarin joj je ukazao na to da znaju da koristi crnu magiju. Ne bi ga napali a da nisu sigurni da imaju šanse da ga ubiju. Da li je to značilo da i oni koriste crnu magiju?

Uzdrhtala je. *A ja svake noći spavam u istoj kući kao i čovek koga pokušavaju da ubiju.*

Možda zbog toga Lorlen nije smislio način da se otarasi Akarina. Možda je znao da Akarin ima dobar razlog za korišćenje crne magije. Možda nije uopšte ni nameravao da zbacii Akarina.

Ne, pomisli ona. *Da su Akarinovi razlozi časni, ne bih bila njegov talac. Da je mogao da dokaže da su njegovi motivi dobri, pokušao bi to*

da učini, pre nego da dopusti dvojici čarobnjaka i jednom polazniku da traže način da ga poraze.

A ako mu je uopšte stalo do moje dobrobiti, zašto me drži u Rezidenciji, gde će ubice verovatno napasti?

Bila je sigurna da je Lorlenu stalo za njenu dobrobit. Rekao bi joj da zna da su Akarinovi motivi časni. Ne bi želeo da misli da je u goroj situaciji nego što je to zaista slučaj.

Iznenada, setila se prstena na Lorlenovoj ruci. Duže od godinu dana gradom kruže glasine o ubici koji nosi srebrni prsten sa crvenim draguljem. Baš kao onaj koji nosi Lorlen.

Ali to je morala da bude slučajnost. Pomalo je poznavala Lorlenov um i nije mogla ni da zamisli da Lorlen bilo koga ubija.

Stigavši do vrata rezidencije, Sonea zastade i duboko udahnu. Šta ako čovek koga je Akarin ubio nije bio ubica? Šta ako je bio sačakanski diplomata koji je otkrio Akarinov zločin, pa ga je Akarin namamio u Rezidenciju da ga ubije... i onda otkrio da je čovek čarobnjak?

Prestani! Dosta!

Zatresla je glavom kao da će to otkloniti ova beskorisna nagađanja. Mesecima je razmatrala ove mogućnosti, razmišljajući iznova i iznova o onome što je videla i što joj je rečeno. Svake nedelje je za večerom gledala Akarina preko stola i poželela da ima hrabrosti da ga pita zašto je naučio crnu magiju, ali nikada to nije izgovorila. Ako ne bi mogla da bude sigurna da će odgovori biti iskreni, zašto uopšte i da postavlja pitanja?

Ispruživši ruku, prešla je vrhovima prstiju preko kvake vrata. Kao i uvek, ona se otvoriše na najmanji dodir. Kročila je unutra.

Njegova visoka mračna prilika ustade iz jedne od stolica u salonu. Osetila je poznato žiganje straha i odagnala ga od sebe. Nad njegovom glavom je lebdela kugla svetlosti, bacajući senku na njegove oči. Jedan kraj usana mu se izvi naviše kao da mu je nešto pomalo smešno.

„Dobro več, Sonea.“

Naklonila se. „Visoki gospodaru.“

Njegova bleđa ruka pokaza ka početku stepeništa. Spustivši knjige i beleške, Sonea stupi na stepenište i poče da se penje. Akarinova kugla svetlosti lebdela je na sredini okna stepeništa dok je išao za njom. Stigavši na prvi sprat, zaputila se niz hodnik i ušla u sobu sa velikim sto-

lom i nekoliko stolica. Primamljivi miris ispuni vazduh i njen stomak tiho zakrča.

Akarinov sluga, Takan, nakloni joj se dok je sedala, a zatim ode.

„Šta si danas učila, Sonea?“ upita Akarin.

„Arhitekturu“, odgovorila je. „Metode građenja.“

Jedna obrva mu se blago podiže. „Oblikovanje kamena magijom?“

„Da.“

Izgledao je zamišljeno. Takan se vrati u prostoriju noseći veliki poslužavnik, sa kojeg je na sto spustio nekoliko malih činija, a nakon toga otišao. Sonea je sačekala dok Akarin nije počeo da bira hranu iz činija, pre nego što je i sama napunila tanjir hranom.

„Da li ti je bilo teško ili lako?“

Sonea je oklevala. „Isprva teško, a posle lako. Nije... mnogo drugačije od isceljivanja.“

Pogled mu postade oštiji. „Zaista. A u čemu je razlika?“

Razmislila je o tome. „Kamen nema prirodnu odbrambenu barijeru kao što je ima telo. Nema kožu.“

„To je istina, ali nešto nalik na barijeru se može načiniti ako...“

Glas mu zamre. Pogledala ga je i videla da namršteno posmatra zid iza nje. Pogled mu preseče njen, a onda se opusti i pogleda u sto.

„Imam večeras jedan sastanak na koji moram da odem“, reče odguruvši stolicu. „Uživaj u ostatku obroka, Sonea.“

Iznenadena, posmatrala ga je kako odlazi do vrata, a zatim je pogledala u njegov polupojedeni obrok. Povremeno bi došla na nedeljnu večeru samo da bi zatekla Takana kako je čeka u salonu sa dobrim vestima da visoki gospodar ne može da prisustvuje. Ali samo dva puta pre ovoga Akarin je ranije završio obrok. Slegnula je ramenima i nastavila da jede.

Kako je završila jelo, Takan se ponovo pojavi. Naređao je činije i tanjire na poslužavnik. Posmatrajući ga, primetila je malu boru između njegovih obrva.

Izgleda zabrinuto, pomisli ona.

Setivši se svojih ranijih pretpostavki, osetila je kako joj jeza gmiže niz kičmu. Da li se Takan brine da još jedan ubica može da uđe u Rezidenciju tražeći Akarina?“

Iznenada pozele samo da se vrati na Univerzitet. Ustala je i pogledala slugu. „Ne brini za desert, Takane.“

Čovekov izraz lica se blago promeni. Videvši razočarenje, nije mogla da ne oseti krivice. Možda je Akarinov verni sluga, ali je i darovit kuvar. Da li je spremio jelo na koje je posebno ponosan, i sada je užasnut što će ga oboje ostaviti nepojedeno?

„Da li je to nešto što će... moći da sačeka par sati?“ sa ustručavanjem je pitala.

Nakratko je sreo njen pogled, i ne prvi put, ona primeti u njemu oštru inteligenciju, ne sasvim skrivenu iza njegovog držanja punog poštovanja.

„Hoće, gospo. Da li da vam donesem u sobu kada se vratite?“

„Da.“ Ona klimnu. „Hvala ti.“

Takan se nakloni.

Napustivši prostoriju, Sonea se zaputi niz hodnik i pođe niza stepenice. Ponovo se pitala kakvu ulogu Takan ima u Akarinovim tajnama. Bila je svedok tome kako Akarin uzima snagu iz Takana, ali Takan očigledno time nije bio ubijen niti ozleđen. A večeri kada je pokušano ubistvo, Akarin joj je rekao da je Takan iz Sačake. To je postavilo još jedno pitanje: ako Sačakanci mrze Gildu, zašto je jedan od njih sluga visokog gospodara?

A zašto je Takan ponekada Akarina nazivao gospodarom sa drugačijim i poniznijim prizvukom.

Kada je stigao glasnik, Lorlen je diktirao narudžbinu za građevinski materijal. Uzevši papir od čoveka, Lorlen ga pročita i klimnu.

„Reci glavnom konjušaru da pripremi kočiju za mene.“

„Da, gospodaru.“ Glasnik se poklonio, a onda izašao iz prostorije.

„Ponovo posećujete kapetana Barana?“ upita Osen.

Lorlen se neveselo osmehnu svom pomoćniku. „Bojim se da je tako.“ Pogledao je u pero koje je Osen držao spremno iznad lista papira, i odmahnuo glavom. „Izgubio sam tok misli“, dodao je. „Završićemo ovo sutra.“

Osen obrisa pero. „Nadam se da je ovaj put Baran pronašao ubicu.“ Izašao je za Lorlenom iz kancelarije. „Laku noć, upravitelju.“

„Laku noć, Osene.“

Dok je njegov pomoćnik išao niz hodnik Univerziteta ka Čarobnjačkom domu, Lorlen razmisli o mladom čarobnjaku. Osen je primečio Lorlenove redovne posete sedištu Straže ubrzo nakon što su one

počele. Mladić je pronicljiv, i Lorlen je znao da ne treba da izmišlja komplikovane izgovore. Ponekad je odavanje istine na kašičicu bolje nego potpuna obmana.

Objasnio je Osenu da ga je Akarin zamolio da nagleda napore Straže da pronađu ubicu.

„Zašto tebe?“ upitao je Osen.

Lorlen je to očekivao. „O, treba mi nešto da radim u slobodno vreme“, našalio se. „Baran je porodični prijatelj. I ovako sam od njega slušao o tim ubistvima, tako da je komunikacija između nas postala samo zvanična. Mogao bih da pošaljem nekog drugog, ali ne želim da najnovije vesti dobijam iz treće ruke.“

„Smem li da pitam da li postoji neki poseban razlog da se Gilda zanima za to?“ ispitivao je Osen.

„Smeš da pitaš“, odgovori Lorlen sa osmehom. „Ja ne smem da odgovorim. Da li ti misliš da postoji razlog?“

„Čuo sam da neki ljudi u gradu veruju da je magija umešana.“

„Upravo zbog toga Gilda mora da pazi na razvoj događaja. Ljudi ne treba da osećaju da zanemarujemo njihove nevolje. Međutim, moramo da pazimo da ne pokažemo previše zanimanja, ili će pomisliti da u tim glasinama ima istine.“

Osen je pristao da svoje znanje o Lorlenovim posetama straži zadrži za sebe. Ako bi ostatak Gilde čuo da Lorlen prati napredovanje kapetana Barana, oni bi se, takođe, zapitali da li je magija umešana.

Lorlen još nije siguran da li je magija zaista umešana. Pre više od godinu dana dogodio se još jedan incident, u kojem je umirući svedok tvrdio da ga je ubica napao magijom. Opekotine na svedoku izgledale su kao od toplotnog udara, ali Baran od tada nije pronašao nikakav drugi dokaz koji bi potvrdio da je ubica – ili ubice – koristio magiju.

Baran se složio da zasad zadrži za sebe mogućnost da je ubica čarobnjak odmetnik. Ako bi se ta vest proširila, Lorlen mu je objasnio, kralj i Kuće bi očekivali još jedan lov poput onog koji je bio vođen za Soneom. Iz tog iskustva su naučili da bi vršljanje čarobnjaka celim gradom samo materalo odmetnika da se sakriva.

Lorlen stupi u Ulaznu dvoranu. Posmatrao je kako se kočija pojavljuje iz štala i kotrlja do stepeništa Univerziteta. Kada se zaustavila, on se spusti do vozila, reče kočijašu svoje odredište i pope se u nju.

Dakle, šta znamo?, zapitao se.

Nedeljama, ponekad mesecima, žrtve su ubijane na isti, ritualni način – način koji je često podsećao na obred crne magije. A onda, nekoliko meseci uopšte nije bilo smrti, dok novi niz ubistava nije privukao pažnju Straže. Ovo su, takođe, bila ritualna ubistva, ali su izvršena na malo drugačiji način od prethodnih.

Baran je razvrstao moguće razloge za promenu metoda u dve glavne kategorije. Ili je ubica radio sam i neprestano je menjao navike, ili je svaki niz ubistava izvršio drugi čovek. Jedan čovek bi mogao da promeni navike da bi izbegao da bude pronađen, ili da bi usavršio ritual; niz ubistava bi mogao da ukaže na neku vrstu bande ili kulta koji je zahtevao ubistvo kao inicijaciju ili test.

Lorlen pogleda u prsten na svojoj ruci. Nekoliko očevidaca koji su imali dovoljno sreće da vide ubicu i prežive, izjavili su da su na njegovoj ruci videli prsten sa crvenim draguljem. *Prsten kao ovaj?*, pitao se. Akarin je načinio dragulj od stakla i sopstvene krvi noći kada je otkrio da Lorlen, Sonea i Roten znaju da je naučio i koristio crnu magiju. Prsten mu je omogućavao da vidi i čuje sve što i Lorlen, i da se sporazumeva s njime umom, a da ih ostali čarobnjaci ne čuju. Kad god bi ubistva ličila na ritual crne magije, Lorlen nije mogao da ne razmotri mogućnost da je možda Akarin odgovoran za njih. Akarin nije javno nosio prsten, ali bi mogao da ga nauči kada napušta Gildu. Mada, zašto bi? Ne mora da motri na samog sebe.

Šta ako taj prsten omogućuje nekome drugom da vidi šta ubica čini?

Lorlen se namrštitio. Zašto bi Akarin želeo da neka druga osoba vidi šta on čini? Osim ako nije delao po tuđim naređenjima. A to je zaista zastrašujuća mogućnost...

Lorlen uzdahnu. Ponekada bi se zatekao kako se nada da nikada ne sazna istinu. Znao je da će se, ako je Akarin ubica, osećati delimično odgovoran za smrt žrtava. Trebalo je da se obračuna sa Akarinom još odavno, čim je od Sonee saznao da visoki gospodar koristi crnu magiju. Ali strahovao je da Gilda ne može da porazi Akarina u borbi.

Tako je Lorlen čuvao zločin visokog gospodara kao tajnu, ubedivši Soneu i Rotena da učine isto. A onda je Akarin otkrio da je njegov zločin poznat i uzeo je Soneu kao taoca da osigura Lorlenovo i Rotenovo ćutanje. Sada Lorlen nije mogao ništa da učini protiv Akarina, a da ne dovede njen život u opasnost.

Ali ako otkrijem da je Akarin ubica, i da znam da Gilda može da ga pobedi, ne bih oklevao. Ni zbog našeg starog prijateljstva, niti zarad Soneine dobrobiti, ne bih mu dozvolio da nastavi.

A Akarin, preko prstena, to sigurno zna.

Naravno, može biti da Akarin nije ubica. Rekao je Lorlenu da istraži ubistva, ali to ništa ne dokazuje. Možda jednostavno želi da zna koliko je Straža blizu da otkrije njegove zločine...

Kočija stade. Lorlen pogleda kroz prozor i iznenađeno trepnu kada napolju ugleda prednju fasadu sedišta Straže. Bio je toliko zamišljen da skoro da nije ni primetio put. Kočija se blago zaljuljala kada je kočijaš sišao da otvori vrata. Lorlen izađe napolje i preko pločnika dođe do ulaza u sedište Straže. U uzanom hodniku unutra ga dočeka kapetan Baran.

„Dobro veče, upravitelju. Hvala vam što ste tako brzo stigli.“

Iako je Baran još bio veoma mlad, bore od mrštenja su već krasile njegovo čelo. Te bore su ove večeri izgledale dublje.

„Dobro veče, kapetane.“

„Imam zanimljive vesti i nešto da vam pokažem. Pođimo u moju kancelariju.“

Lorlen pođe za čovekom niz hodnik do jednostavne prostorije. Osta-tak zgrade bio je tih, iako je uveče uvek bilo prisutno nekoliko stražara. Baran pokaza Lorlenu da sedne, a zatim zatvori vrata.

„Da li se sećate da sam rekao kako možda i Lopovi traže ubicu?“

„Da.“

Baran se kiselo nasmeši. „Dobio sam neku vrstu potvrde. Bilo je ne-izbežno, ako i Straža i Lopovi istražuju ubistva, da nam se putevi ukrste. Ispostavlja se da već mesecima imaju ovde špijune.“

„Špijune? U Straži?“

„Da. Čak i častan čovek bi došao u iskušenje da prihvati novac u zamenu za informaciju, kada ta informacija može da odvede do pronalazjenja ovog ubice – naročito kada Straža ništa ne uspeva da učini.“ Baran slegnu ramenima. „Još ne znam ko su svi špijuni, ali zasad mi odgovara da im dopustim da zadrže svoja mesta.“

Lorlen se zakikota. „Ako želite savet oko pregovaranja sa Lopovima, poslao bih vam gospodara Danila, ali on je sada ambasador Gilde u Elajnu.“

Kapetan podignu obrve. „To bi zaista bio zanimljiv savet, čak i ako ga nikada ne dođem u priliku da ga iskoristim. Međutim, ne planiram da pregovaram sa Lopovima o nekim združenim naporima. Kuće to nikada ne bi odobrile. Dogovorio sam se sa jednim od špijuna da mi prenese sve što bezbedno uspe da otkrije. Do sada nijedna njegova informacija nije bila od koristi, ali može odvesti do nečega što će biti.“ Brazde između njegovih očiju se ponovo produbiše. „Sada, želim nešto da vam pokažem. Rekli ste da želite da pregledate sledeću žrtvu. Jedna je večeras otkrivena, tako da sam naložio da donesu telo ovamo.“

Jeza se spusti niz Lorlenovu kičmu, kao da je hladna promaja uspeła da se provuče ispod okovratnika njegove odore. Baran pokazao vratima.

„U podrumu je. Želite li odmah da ga vidite?“

„Da.“

On ustade i pođe za Baranom u hodnik. Baran je ćutao dok su se spuštali stepeništem i nastavili još jednim hodnikom. Vazduh je postao osetno hladniji. Zaustavivši se pred teškim drvenim vratima, Baran ih otključao i otvorio.

Snažan miris lekova pojuri u hodnik, ne uspevajući potpuno da sakrije neprijatan zadah. Prostorija sa druge strane vrata je bila oskudno nameštena. Goli kameni zidovi su okruživali tri jednostavne klupe. Na jednoj se nalazio nagi leš muškarca. Na drugoj, komplet odeće, uredno savijene.

Primakavši se bliže, Lorlen je nerado počeo da proučava telo. Kao i kod svih skorašnjih ubistava, žrtva je probodena kroz srce, a plitka posekotina je išla niz jednu stranu čovekovog vrata. Uprkos ovome, bio je neočekivano miran.

Dok je Baran počeo da opisuje mesto na kome je žrtva pronađena, Lorlen razmisli o razgovoru koji je načuo tokom jednog od redovnih društvenih okupljanja Gilde u Noćnoj prostoriji. Gospodar Darlen, mladi iscelitelj, opisivao je pacijenta trojici svojih prijatelja.

„Bio je mrtav kada je stigao“, rekao je Darlen, odmahujući glavom, „ali žena je želela predstavu koja će je uveriti da smo učinili sve što smo mogli. Tako da sam proverio.“

„I, jesi li nešto pronašao?“

Darlen je iskrivio lice. „Uvek ima obilje životne energija koja se može primetiti nakon smrti, mnogo organizama koji su aktivni tokom

raspadanja, ali njegovo srce je bilo mirno a um tih. Međutim, otkrio sam jedan drugi otkucaj srca. Mali i spor, ali nesumnjivo otkucaj.“

„Kako to može biti? Imao je dva srca?“

„Ne.“ Darlenov glas je postao izobličćen. „Za... zadavio se sevljem.“

Istog trena dvojica iscelitelja prasnuše u smeh. Treći prijatelj, alhemičar, izgledao je zbunjeno. „Šta je radio sa sevljem u grlu? Oni su otrovni? Da li ga je neko ubio?“

„Ne“, Darlen je uzdahnuo. „Njihov ujed je otrovan, ali njihova koža sadrži supstancu koja izaziva euforiju i vizije. Nekim ljudima se dopada efekat. Sisaju reptile.“

„Sisaju reptile?“ Mladi alhemičar bio je sumnjičav. „I šta si učinio?“

Darlen pocrvene u licu. „Sevli se gušio, tako da sam ga iskobeljao. Izgleda da žena nije znala za naviku svog muža. Pohisterisala je. Nije želela da ode kući iz straha da ih je kuća prepuna, i da će joj jedan od njih upuzati u grlo u toku noći.“

Ovo je izazvalo novu salvu smeha kod dva iscelitelja. Lorlen se gotovo nasmeši prisećajući se. Isceliteljima je bio potreban smisao za humor, iako je često bio čudan. Međutim, taj razgovor mu je dao ideju. Mrtvo telo je puno životne energije, ali telo nekoga ko je ubijen crnom magijom bilo bi potpuno lišeno sve energije. Da bi potvrdio da ubica koristi crnu magiju, Lorlen samo treba da ispita žrtvu svojim isceliteljskim čulima.

Kada je Baran završio opis mesta zločina, Lorlen pristupi napred. Pripremišći se, spustio je šaku na mrtvačevu ruku, sklopio oči i poslao svoja čula u telo.

Bio je zapanjen kako je lako bilo, dok se nije setio da se prirodna barijera u živim bićima koja se odupire magijskom uticaju raspada u trenutku smrti. Odaslavši svoj um napred, pretražio je telo i pronašao samo najslabije tragove životne energije. Proces raspadanja je prekinut – odložen – usled nedostatka bilo čega živog unutar tela što bi ga započelo.

Otvorivši oči, Lorlen podiže šaku sa mrtvačeve ruke. Zagledao se u plitku posekotinu duž žrtvinog vrata, sada siguran da je ovo rana koja je ubila čoveka. Ubodna rana u srce je verovatno načinjena kasnije, da bi obezbedila prihvatljiv uzrok smrti. Spustivši pogled, osmotrio je prsten na svom prstu.

Znači istina je, pomisli on. Ubica koristi crnu magiju. Ali da li je ovo Akarinova žrtva, ili sada imamo još jednog crnog čarobnjaka u gradu?